Marian Dumitraşcu - R.E.M.

În vis, domnului Self i se fură locuinţa.

Se-auzi cheia în broască. Uşa de la intrare fu descuiată şi-un cap în şapcă îşi vârî nasul prin deschizătură, inspectând interiorul garsonierei de la demisol, proprietatea domnului Self de… să tot fie cincisprezece ani. Dacă nu şaisprezece. Se mutase aici în primăvara lui ’82, parcă – încercă să-şi aducă aminte domnul Self cât mai exact cu putinţă, în vis. Oraşul era o mocirlă de zăpadă topită, nu va uita niciodată cât se chinuise cu mutatul, iar în dreptul ferestrelor de la nivelul solului nu existau frumoasele lui Syringa, care-i îmbăiau locuinţa în parfumul lor atunci când erau în floare. Le plantase cu mâna lui, în aceeaşi primăvară. Le plivise, le udase, le apărase de cirezile de copii de pe stradă, care tot căutau florile cu trei sau cinci petale, pentru a-şi pune o dorinţă. O punea domnul Self şi pentru ei. Să nu care cumva să-i prindă în fapt. Că jar mâncau!

Lumina din hol se aprinse. Bărbatul cu şapcă intră. Într-o mână avea o agendă, în cealaltă un breloc de care zăngăneau chei. Băgă cheile în buzunar cu nonşalanţă, *ţac!*, apăsă butonul pixului, mâzgăli la repezeală în agendă, *ţac!* – şi pixul dispăru între coperţile agendei, care se închiseră. Dădu uşa de perete şi zbieră:

“Ce-aşteptaţi, invitaţie specială? Haihaihai!”

Cât tupeu! îşi zise domnul Self, cu toate că ştia că nu era decât un personaj ţesut între gene în somn, aşa cum se-ntâmplă adesea în vise, să ştii că nu e decât un vis. Să fii propriul spectator şi s-aştepţi ca dintr-o clipă în alta să intre în scenă un ceas deşteptător. Cât tupeu în ziua de azi, domnule! Nu mai există pic de respect. De maniere, ce să mai discutăm. Dai buzna în casa omului aşa, fără nicio jenă. Aşa, cu gura până la urechi. Poate omul doarme în patul lui, nu te gândeşti.

“Băi!” urlă bărbatul cu şapcă, din prag. “Mişcare! Mi-a decedat simţu olfactiv.”

“Condoleanţe,” apăru un al doilea bărbat, înalt, solid, îmbrăcat într-o salopetă albastră

“Îţi arăt eu condoleanţe!”

pentru a-şi lua imediat o palmă după ceafă, de întâmpinare.

“Nu da, dom Jerry.”

“Nu dau, mă, nu dau” îi mai trase una bărbatul cu agendă. “Să deschizi toate ferestrele. Pute.”

“Ca şi rezolvat, dom Jerry.”

În holul îngust îşi făcu loc un al treilea personaj. Încă o matahală în salopetă.

“Fumăm o ţigară afară până se-aeriseşte puţin. Îţi mută nasu, nu altceva. Toy!”

“Da, şefu,” luă poziţie de-aşteptare Salopeta Numărul 2.

“Ai venit cu cafeaua?”

“Vin, şefu.”

“Ca să vii, tre să şi pleci,” îl repezi dom Jerry.

“Câtă dreptate aveţi,” fu întru totul de acord cel căruia dom Jerry i se adresase mai devreme cu Toy.

“Ai plecat?”

“Am plecat, şefu.”

“Şi-atunci de ce te mai văd?”
“Iluzie optică, şefu.”

Dom Jerry aduse un casetofon, îi făcu loc pe-o etajeră şi-l băgă în priză. Johnny Cash începu să cânte despre dragoste, morminte, puşcării, ziua judecăţii, costume negre, porţile raiului.

“Aşa,” zise dom Jerry. “Să n-aud că nu v-am creat condiţii,” se adresă el muncitorilor. “Haihai! Nu mai frecaţi menta. La treabă,” se-aşeză în fotoliul preferat al domnului Self – şi singurul pe care-l deţinea. Îşi puse piciorele încălţate cu bocanci Caterpillar pe măsuţa de cafea şi aprinse televizorul din telecomandă. Micşoră sonorul pentru a nu-l astupa pe Johnny Cash. *Ain’t No Grave* se desfăşură în atmosferă. Dom Jerry marca ritmul, lovindu-şi vârfurile bocancilor unul de altul.

Muncitorii începură cu şifonierul. Îl goliră de haine, pe care le-nghesuiră, claie peste grămadă, în saci mari de plastic. Cămăşile apretate, pantalonii călcaţi la dungă, paltonul – jos de pe umeraşe. Puloverele, tricourile – jos de pe rafturi. Costumele. Vestele. Cravatele. Pălăriile. Fularul. Mănuşile. Pantofii vechi. Pantofii buni. Papucii.

“Hei, Antonio. Pe-astea ţi le las ţie,” spuse Toy, ajungând la lenjeria intimă a domnului Self.

“Sigur,” spuse Antonio.

“Poate-ţi trebuie ceva.”

“Dada,” spuse Antonio.

“Eu nu pun mâna pe chestiile-astea.”

“Poate pun eu mâna pe tine!” se răţoi dom Jerry la Toy, fără a-şi dezlipi ochii de pe ecran, învârtind canalele din telecomandă.

Toy fentă lenjeria, făcându-şi de lucru cu pijamaua domnului Self. O îndesă într-un sac negru.

Pijamaua? Pijamaua?! Dar Self *purta* acea pijama! Şi, aşa cum se întâmplă în vise, supuse mai mereu celor mai năstruşnice legi şi logicii lipsite de logică, domnul Self rămase doar în chiloţi

şi maiou în culcuşul şi în visul său, dorindu-şi din toată inima să poată fi stăpân pe acţiunile lui, să se poată mişca, ridica şi lua la şuturi nişte năzăriri atât de… infame!, că alt cuvânt nu găsise. De josnice!, mai dibui o caracterizare. De ordinare! Să le dea afară în pumni. Să le-arate el lor!

Domnul Self prinsese două războaie. Războaie adevărate, nu joaca de acum, cu maşinuţe pe baterii care aruncă bombe teleghidate purtătoare de viruşi de hapciu. O fi el în etate, dar s-or mai găsi câteva fărâme de energie, pentru două trei patru lovituri bine ţintite. Da, domnule!

Muncitorii îşi văzură nestingheriţi de treabă. Goliră dulapurile din bucătărie. Sparseră vesela. Aruncară tacâmurile, pungile cu orez, cu făină, borcanele cu fasole verde din cămară. Pastele, cutiile cu supă, conservele de peşte, bulionul, sarea, piperul. Pişcoturile. Ceaiurile. Tigăile. Îi aruncară medicamentele la coş. Mâncarea din frigider. Frigiderul, îl scoaseră din priză şi-l târâră până pe hol. Îi băură berea şi lichiorul. Luară perdelele de la fereastră şi le făcură cocoloş. Strânseră jaluzelele. Demontară lustra. Folosind întruna cuvântul cu f, cu u, cu t. F, şi u, şi t în sus. F, şi u, şi t în jos. La dreapta. La stânga. F, şi u, şi t, şi u, şi i aia. Şi ailaltă.

Muncitorii se-ntoarseră în cameră. Stivuiră cărţile din bibliotecă într-un colţ.

“Sven Hassel,” învârti Toy o carte între mâinile ca nişte lopeţi. “Parcă ţie-ţi plăcea Sven Hassel?”

“Ce titlu?” întrebă Antonio, trăgând dreperiile de pe şină, cocoţat pe un scaun.

“Păi, ăăă, *Camarazi de front,*” citi Toy.

“Avem.”

“Încă una,” descoperi Toy. “Asta-i *Drum sângeros către moarte*. Mai sunt. Uite, *Curtea marţială*. O ai?”

Mai e un Hassel, li se adresă domnul Self dar, bineînţeles, nu-l auzi nimeni. *În baie, pe calorifer. Să nu care cumva să-mi mutaţi semnul de carte.*

“Pune-o deoparte p-asta,” ceru Antonio.

“O vrei?”

“Îhâm.”

“Patru şaizeci,” îl informă Toy asupra preţului, lipit pe coperta din spate. “Pentru tine, la reducere. Patru treizeci.”

“Imediat,” gâfâi Antonio, luptându-se cu draperiile groase şi cu galeria din lemn masiv. “Mai bine m-ai ajuta aici.”

“Doi dolari,” continuă Toy negocierea.

“Mda.”

“O ţigară.”

“S-a făcut.”

“Haihai!” mugi dom Jerry, punând cutia de bere pe care tocmai o golise pe măsuţa de cafea. “Gata cu joaca. Dacă v-ar fi apucat dragostea de carte mai din timpuriu, acu poate că voi aţi fi fost ăia însărcinaţi cu gânditu. Cu luarea deciziilor. Şi *voi* aţi fi ţipat la doi prostănaci. Mişcare!”

“Ce să-ţi zic…” mormăi Antonio.

“Ce să-mi zici,” i-o întoarse dom Jerry. “Să-mi zici că stem gata. Aia să-mi zici. Hai! Osu! Vreau să văd transpiraţie.”

“Uite, şefu,” îşi ridică Toy braţele.

“Nu văd.”

“Uite-aici, şefu, transpiraţie,” încercă să ridice o mână şi Antonio. Se dezechilibră şi scaunul îi fugi de sub picioare.

Domnul Self îl văzu venind. Îl văzu pierzând lupta cu echilibrul şi-l văzu prăvălindu-se

o tonă de carne, aproximă

peste el, cu draperiile umflându-se în urma lui precum mantia lui Superman.

Visul se întunecă.

Acum mă trezesc, îşi zise Self cu bucurie, din experienţa atâtor şi atâtor vise şi coşmaruri prin care dormise

şi căzu în sine însuşi. Tresări.

Se ridică în capul oaselor, aruncă pătura cât colo, dar nu ţipă. Asta se-ntâmpla în filmele proaste. Domnul Self stătu puţin acolo, în mijlocul aşternuturilor răvăşite, îşi trecu o palmă peste faţă şi-şi recăpătă suflul. Clipi de câteva ori

golani nişte golani ce mi-ar fi plăcut să pun reteveiul pe ei dar ce s-a luminat – impresii imediate îl traversară

şi privi în jur.

Primul lucru pe care-l văzu fu galeria ruptă în două şi draperiile vişinii spânzurate de un colţ al patului şi mai departe, şiroind pe covor. Apoi biblioteca, rafturile descărnate şi cărţile aşezate pe parchet, lângă perete.

Johnny Cash trecu la altă melodie.

“Credeai că te-ai trezit?”

Lângă patul lui Self, o creatură îşi bâţâia coarnele de berbec dintr-o parte în alta, bătea din palme ţinând ritmul şi dansa step. Copitele-i ţăcăneau pe parchet. Barba-i era de foc. Ochii-i ardeau.

“Şi eu am crezut că te-ai trezit,” îi spunea creatura ţopăind, bocănind din copite. “Îţi pace Fred Asteire?” îl chestiona creatura. Pe pieptul gol, părul îi era o vâlvătaie.

“Ho-paaa,” exclamă Toy.

Dăduse peste economiile domnului Self, ascunse într-un plic ascuns într-o cutie de trabucuri ascunsă într-o batistă ascunsă într-o vază ascunsă în noptieră. Desfăcu plicul, scoase banii, îşi scuipă pe degete şi-ncepu să numere.

“Ţine de asta.”

“M-a rupt, nu altceva.”

“Nu ţii bine. Apucă, mă, de-acolo.”

“Lasă jos. Trebuie demontată şi scoasă bucată cu bucată. Adu trusa cu scule. Măiculiţă, mobila asta-i de la o mie opt sute toamna.”

Primăvara, corectă domnul Self, ţintuit în vis în continuare. Nu-l băgă nimeni în seamă.

“E de colecţie,” îşi dădu cu părerea Toy.

“Da,” se ridică dom Jerry din fotoliu, lăsă telecomanda, se întinse, îşi trosni încheieturile şi se-apropie să vadă care e situaţia. “Este un mobilier foarte valoros,” aprecie el. “Nu se mai fac lucruri de genu ăsta-n ziua de azi. Acu-s făcute din hârtie igienică presată, ca să ţină-un an, cel mult. Dup-aia, redecorare. Alte vremuri. Uite lucrătură. Uite material. Uite calitate.”

“Magazinele vintage sunt foarte la modă,” zise Antonio. “Se poartă toate vechiturile. Şi sunt in-cre-di-bil de scumpe,” punctă el.

“Aşa e,” acceptă dom Jerry. “Avem o comoară aci, chiar sub nasu nostru. Adu ciocanu.”

“Eu sunt mare fan Fred Asteire,” ţopăi creatura în jurul patului. Copitele îi explodau pe podea. Bubuielile prindeau ecou în camera aproape goală acum. Mai rămăseseră doar fotoliul, televizorul, măsuţa de cafea, ghivecele cu flori de pe pervaz şi câteva toblouri agăţate în cui.

Şi, desigur, patul.

Domnului Self i se-nşuruba o migrenă.

“Ce mi-ar fi de trebuinţă o aspirină…” oftă el şi

“Vrei o aspirină?” se opri creatura din dans şi-l privi prin ochii de văpăi.

“Mă poţi auzi?”

“Desi-si-sigur,” behăi creatura. “Am ureche muzicală.”

“Cine eşti?”

“Cine să fiu? Pan.”

“Poţi să mă ajuţi?”

“Păi, de-asta am şi venit. De fapt, o căutam pe Syringa. N-ai văzut-o, cumva?”

“Syringa… Syringa… Să nu te-atingi de tufele mele de liliac!” tună domnul Self, dintre cearşafuri.

“Tufele tale de liliac nu-s decât nişte tufe de liliac. Ce să fac eu cu ele? Eu o caut pe Syringa. Pe frumoasa, dulcea, scumpa…”

“Cunosc legenda,” i-o tăie bătrânul.

“Nu-i nicio legendă!” îi sfârâiră ochii lui Pan. “E istorie,” spuse Pan. “O istorie tristă, e-adevărat. Dar istorie. Legendă e că aş fi inventat naiul. Legendă e Coca-Cola fără zahăr. Legendă e că eu dansez step în camera ta şi autorul nu vrea ca tu să te trezeşti.”

“Hassel?” nu ştiu ce să mai înţeleagă Self.

“Parcă el,” se scărpină în barbă Pan.

“Ce fac cu astea?” ceru indicaţii Toy, coborând fotografia de nuntă de pe perete.

Oh, nu, acum chiar *am să mă trezesc!* îşi impuse bătrânul.

Dora, păpuşica de ea, în rochie de mireasă, îi zâmbea alb-negru. Era la braţ cu un bărbat înalt, tras prin inel, purtând smoching, cu o garoafă la rever, cu părul negru dat cu briantină, sprâncenat, chipeş, tânăr, atât de tânăr… Chiar domnul Self, la douăzeci de ani.

Pune ăla la locul lui! Ia-ţi labele de pe el, domnule! Pune-l la loc! S-a ajuns prea departe! Prea departe! Mă trezesc în doi, trei, unu

“Ce să faci?” ridică din umeri dom Jerry.

“Poate e cineva din familie…” bălmăji Toy.

“Şi?”

“Care să vrea să-l păstreze ca amintire…”

“Nu e nimeni din familie…”

“Nu?”

“…care să vrea să păstreze nimic,” stabili dom Jerry.

“Mai sunt şi nişte albume…”

“Nu. Nimeni. La gunoi cu ele.”

La gunoi?! se zbătu Self, să spargă somnul, să se deznoade din aţele nopţii, să se trezească şi să descopere că totul e la locul lui, că încăperea e aşa cum o lăsase aseară, după ce-şi băuse ceaiul în faţa emisiunilor de la History Channel, îşi luase pastilele, îşi spusese rugăciunea şi se dusese la culcare. *Gunoi?! Îţi arăt eu ţie gunoi!*

Dar Toy deja dispăruse, ducând cu el albumele cu fotografii, iar bătrânul uită de ce se enervase. Îşi amintea ceva… că existase un motiv întemeiat din pricina căruia îi crescuse tensiunea de supărare, fie el vis, sau nu. Însă chiar nu reuşea să pună cap la cap şirul acţiunii. Toy… Toy îi aruncase nişte vechituri, parcă. Şi? Merita mulţumirile sale. Self plănuise adesea să se mai descotorosească de mărunţişurile şi acareturile nefolositoare care se tot acumulaseră de-a lungul timpului – şi pe care nici nu mai găsea pe unde să le depoziteze, în spaţiul restrâns al modestei sale locuinţe. Fie el vis. Sau nu.

“O diplomă de campion la înot,” se miră Antonio.

“La gunoi,” îl instrui dom Jerry.

Înot? Cine-a fost campion la înot? rămase pe gânduri domnul Self. Nu cunoştea pe nimeni care să fi făcut înot.

“O medalie de erou de război,” prezentă Toy micul obiect.

“De aur?” se interesă dom Jerry.

“De aoleu,” îl informă Toy.

“Gunoi.”

Oare cine fusese bravul soldat, se-ntrebă Self. *Sau căpitan? Sau, poate, chiar general?…*

Johnny Cash interpreta *Walk The Line.*

Muncitorii scoteau ferestrele din balamale. Le cărau pe uşă, afară.

Pan sărea din calea lor şi-l întreba pe Self dacă e timpul să cheme furnicile.

Bătrânul nu mai vru să vadă nimic, fie el vis, sau nu. Închise ochii închise ochii închise îi închise ochii lui erau strâns închişi. Fie vis, sau nu. Şi doar auzi, ghici ori înţelese din conversaţiile nepoftiţilor, golanilor, umbrelor ce se petrecea în continuare în jur – şi-l ascultă pe Cash. Întotdeauna îi apreciase muzica, întotdeauna îl apreciase ca artist. Johnny Cash nu apăruse niciodata în faţa publicului în colanţi. Nu, domnule!

Numără până la o sută, numără până la o mie, apoi îi veni o idee şi numără o oaie, două oi, o turmă, patruzecişidouă de turme, cincizecişiuna virgulă cinci turme, sperând la o minune, la un efect invers – dacă te face să adormi, poate te face să te şi trezeşti. Nu ştia cât timp trecuse – citise undeva că un vis se derulează de fapt în câteva minute ori chiar secunde – dar trecuse!

Deschise ochii.

Deasupra, cerul albastru. Un avion cu reacţie îşi lăsa dâra în înalt.

Pereţii dispăruseră. *Tavanul* dispăruse!

Etajele superioare ale clădirii, dispăruseră şi ele?…

Vecinii de deasupra, *unde* dispăruseră, cu tot cu apartamente?…

Domnul Self se ridică în coate. Îşi roti privirea. Tot ce-i mai rămăsese pe lumea asta, lumea din vis, erau patul, o pernă, aşternuturile, o pereche de chiloţi şi un maiou.

În locul parchetului, se-ntindea pământ.

Muncitorii plecaseră.

Pan bântuia alte imaginaţii.

O maşină trecu pe stradă.

Vântul bătu şi arbuştii de liliac fremătară.

O minge îl plesni în cap. Zvârlugile alea de copii!

Un ţânc veni în goană, sări cu picioarele pe pat, luă mingea şi-o zbughi în stradă. Lăsă urme de noroi. Băieţii îşi continuară jocul, şi chiotul, şi hărmălaia.

O dulceaţă de copii!

În vis, domnului Self i se făcu teribil de foame.

Muncitorii reveniră.

Ei, ei, ei, râse domnul Self în sinea lui, *sunt chiar curios ce-o să-mi mai luaţi acum.*

Toy se aşeză pe marginea patului, puse o cutie de carton lângă el, luă o şurubelniţă din trusa cu scule şi-i deşurubă domnului Self piciorul drept. Îl aruncă în cutie şi plecă.

“Am vrut să te ajut,” baleta Pan prin iarbă, îmbrăţişa liliacul şi mima un dans romantic cu planta, apucându-i cu gentileţe două crăci.

Self vru să spună ceva, dar descoperi că nu mai avea gură.

“Am vrut să chem furnicile,” se bâţâi Pan în jurul liliacului. “Întotdeauna furnicile au fost mai bune decât rinocerii,” spuse Pan. “Mai… metodice. Mai rapide. Mu-u-ult mai serioase. De unde şi zicala: greierele îşi face iarna plug şi vara saună. Sau iarna-şi face strună şi vara greier? Sau Madonna dăunează grav sănătăţii? Nu mai ştiu. Oricum, văd că nu mai e cazul. Băieţii în salopete fac o treabă exemplară,” dansă Pan.

Şi liliacul începu să înflorească.

Antonio îi desfăcuse cutia toracică şi-i tăia coastele cu o pânză ruginită de bomfaier. I le tăia şi le strângea într-o pungă de plastic.

“Rocky-al meu e-nnebunit după oase,” spuse.

“Vezi că lipseşte una,” se aplecă dom Jerry deasupra deschizăturii care se căsca în trunchiul domnului Self, ca să vadă mai bine.

Un cuplu se certa de mama focului pe trotuar, la numai un metru de patul însângerat în care bătrânul era torturat.

Torturat? Atunci unde era durerea?

Tinerii gesticulau, se acuzau reciproc, se-mbrânceau şi-aruncau unul în altul cuvântul cu f, cu u, cu t.

“Le-am scos pe toate, şefu. Pe bune,” zise Antonio.

“Mai e o coastă pe-acolo, pe undeva,” se enervă dom Jerry. “Le-am numărat! E una lipsă!”

“Nu mai e niciuna, şefu.”

“Nu mă-nvăţa tu pe mine meserie!”

“Vă referiţi cumva la coasta *aceea*…”

“Care *aceea*?”

“A fost căsătorit, şefu…”

“Aaaaaa!” îşi scoase dom Jerry mâinile din plămânii lui Self şi se şterse pe salopeta lui Antonio. “Deci acolo era!”

Toy ţinea între degetul mare şi arătător un ochi.

Domnul Self se uita printr-un ochi, la ochiul ăla.

Pan se opintea în copite şi scotea un liliac din rădăcini.

“Ţi-am zis că te-ajut,” îi spuse bătrânului şi i-l înfipse în stomac. “Ca-ntre doi pasionaţi de grădinărit. Ca-ntre doi iubitori de natură. Ca-ntre doi aviatori. Ca-ntre doi jucători profesionişti de snooker, contabili la serviciul sanitar de evidenţă a cangurilor maniaco-depresivi din Groapa Marianelor, în timpul liber.”

Domnului Self îi trecuse foamea, în visul său. I se făcuse groaznic de sete, în coşmarul lui nesfârşit.

Privi pe ferestrele de la nivelul solului. Privi prin geamurile dezbrăcate de perdele, privi interiorul garsonierei, de-afară privi.

Pe jos erau aşternute ziare. O scară. Găleţi. Zugravi dădeau cu bidineaua.

Simţi vântul, în visul său.

Nori se-ngrămădeau pe cer, şi tună.

Domnul Self se clătină în bătaia vântului, în visul său.

Începu ploaia, iar domnul Self îşi potoli setea.